

3074.

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ «ΑΡΜΟΝΙΑΣ».

Ἡ ΚΡΑΥΓὴ
ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ἸΠΟ

τῆς Ὀεσποινίδος

Ο. Θ. Τ.

95

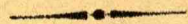
ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ
ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ
(δίδος Κράμερ ἀριθ. 43).

1865.

4

Μαρίν, ε. Παροχαΐδ
Σ

Η ΚΡΑΥΓΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Μεταξύ τῶν πολυπληθῶν καὶ ἐκτετακμένων λιμνῶν, ἃς περιέχει ἡ Σκωτία, ἡ μείζων καὶ βαθυτέρα ἔστων εἶναι ἡ λίμνη Λομόνδου, Lio Lomond, κειμένη ἐν τῇ κομητείᾳ Δουβαρτῶνος καὶ ἔχουσα τεσσαράκοντα πέντε χιλιαμέτρων μῆκος καὶ δεκαπέντε πλάτος. Περιέχει τριακοντάδα νήσων μαγευτικωτάτης θέας καὶ ὠραιοτάτου ὄριζοντος, περικλειομένων ὑπὸ ἀλύσεως ὕψηλῶν ὄρεων.

Μεταξὺ τῶν νήσων τούτων ὑπάρχει καὶ τις φέρουσα τὸ ὄνομα Κιλλίκη. (l' île de Killick) Αὕτη, ἂν καὶ ἦναι ἡ μικροτέρα πασῶν, εἶναι ἔμως ἀξία λόγου, διὰ τὰς χλοεράς της πεδιάδας· ἀπέχει τῆς παραλίας μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγαν.

Ἵνα γνωρίσωμεν καλλίτερον αὐτήν, ἐπιβῶμεν τοῦ πλοιαρίου, ἕπερ διηρθύνητο ἐκεῖσε, ὠραίαν τινὰ ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου περὶ τὸ θαλιόν.

Τὸ πλήρωμα ἦτο πολυπληθές· ἀλλὰ μόνον τέσσαρες τῶν ἐπιβατῶν εἰσιν ἀξιοὶ τῆς προσοχῆς μας· δύο νέοι εἰκοσιπενταεταῖς περίπου, νοήμονες τὴν φυσιογνωμίαν καὶ εὐγενεῖς τοὺς τρόπους· νεανίς περικαλλής καὶ ἀνὴρ ἢ μάλλον πτώμα ἐπὶ κλίνης κείμενον.

Ἐκ τῶν νέων ὁ μὲν ὠνομάζετο Γεώργιος Μάκ Γρεγῶρ, ὁ δὲ Οὐίλλιαμ Μελρῆς ἢ νεανίς, ὀνομαζομένη Ἄννα, ἦτο ἀδελφὴ τοῦ πρώτου.

ὁ δὲ ἀσθενὴς ἦτο κτίστης τις ὀνόματι Βιβίαν, εὐρεθεὶς ἐπὶ τῆς παραλίας εἰς τοὺς πρόποδας βράχου, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου εἶχε κρημνισθῆ. Ἐπειδὴ εὐρίσκατο εἰς δεινὴν θέσιν καὶ τὸ μέρος ἦτο μονήρες, ὁ Μὰκ Γρεγῶρ τὸν εἶχε παραλάβει εἰς τὸ πλοῖόν του.

Ἡ νῆσος Κιλλική, καθ' ὃν καιρὸν συνέβαινον ταῦτα, ἠρίθμει μόνον δύο κατοικίας· τὸν πύργον ὅστις ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν νῆσον, ἀνήκοντα ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων εἰς τοὺς Μὰκ Γρεγῶρ καὶ μίαν καλύβην, κτῆμα χήρας τινὸς ὀνομαζομένης Κροσδύ.

Ἡ νῆσος αὕτη εἶχεν ἄλλοτε κακὴν φήμην· διότι εἰς τῶν προπατόρων τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Ἄννης εἶχε καταστήσει τὴν ἐν αὐτῇ κατοικίαν του θέατρον ὀργίων μετὰ διεφθαρμένων τινῶν εὐγενῶν, ἀπολεσάντων τὴν περιουσίαν των ὡς αὐτός.

Ἡμέραν τινὰ ἐπιστρέψας ἐκ τινος περιηγήσεως εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ νεαρὰν γυναῖκα, ἣν, καίτοι ὀνόμαζε σύζυγόν του, μετεχειρίζετο ὅμως βαναύσως. Τέλος ἔφυγεν αἰφνης, ἐγκαταλείψας τὴν δυστυχῆ καὶ ἔκτοτε οὐδὲν ἠκούσθη περὶ αὐτοῦ.

Κακὴ τύχη ἐφαίνετο διώκουσα ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ, οἵτινες ὅμως ἔζων πάντοτε μεθ' ὑπερηφάνου πενίας. Ἦσαν γενεὰ ριφοκίνδυνος, μνησίκακος, ἄσωτος, καὶ ὀλίγον φροντίζουσα διὰ τὴν αὔριον. Αἱ κατηγορίαι αὗται προσήφθησαν πρὸ πάντων εἰς τὸν πατέρα τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Ἄννης· πρέ-

πει δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ διαγωγή του ἀπέδειξαν αὐτὰς βασίμους.

Οἱ δύο νεαροὶ ἀδελφοὶ μείναντες ὄρφανοὶ καὶ κύριοι τοῦ πύργου τῆς Κιλλικῆς, ἀπεφάσισαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἐδιμβούργον, καταλείποντες τὴν μελαγχολικὴν κατοικίαν των εἰς τὴν φροντίδα γραίας τινὸς, ὀνομαζομένης Θεοδώρας καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Παύλου· πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἀπαίσιαι φῆμαι διέτρεχον τὴν χώραν περὶ τοῦ πύργου τῆς Κιλλικῆς.

Ἄλιεὶς ρίπτοντες τὰ δίκτυά των, ἐν καιρῷ νυκτός, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς ταῦτα λέγοντες, ὅτι ἔβλεπον ἀκτινοβολοῦντα φῶτα εἰς μίαν αἰθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος, ἐνθα οὔτε ἡ Θεοδώρα, οὔτε ὁ υἱὸς τῆς ἐκάθηντό ποτε. Προσθετέον μάλιστα ὅτι ἤκουον ὑποκώφους φωνὰς, διακοπούσας τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Ταῦτα ἀρκοῦσιν ὅπως λάβῃ τις ἰδέαν τινὰ, οἷους μύθους ἔπλαττον ἐπὶ τούτων.

Ἡ καλύβη τῆς χήρας Κροσδύ ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἡγεμονικὴν κατοικίαν τῶν Μὰκ-Γρεγῶρ. Κειμένη ἐπὶ κορυφῆς λοφίσκου, εἶχε θέσιν ἀπλουστάτην καὶ τερπνὴν. Ἡ ἀγαθὴ χήρα ἦτο χρηστικὴ καὶ λίαν ἐργατικὴ· ἐφρόνει ὅτι ἐπὶ τῆς γῆς ὅλα τὰ ἁμαρτήματα εἶναι συγχωρητέα πλὴν τῆς ἀργίας. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως εἶχεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ὄρφανόν τινα ἀνεψιὸν τῆς, ὀνομαζόμενον Ἰάκωβον, ὅστις ἦτο ὁ ὀκνηρότερος τῶν θνητῶν καὶ ἐλύπει αὐτὴν καθεικάστην.

Νεῆς δεκαοκταετίας περίπου, ὀνομαζομένη

περιεργείας τὰ περίξ.

Ἡ οἰκία δὲν εἶχε πάτωμα· τὸ ἐξωτερικόν της ἦτο ἀπλούστατον· εὐρίσκατο ἐν τῷ μέσῳ κήπου λαχανοφόρου, οὐτινος μέρος μόνον ἦτο προσδιωρισμένον διὰ τὰ ἄνθη· διαυγὲς ρυάκιον ἔρρεεν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, καὶ διὰ γλυκέος ψιθυρισμοῦ ἐξωγοῖνε τὴν μοναξίαν ἐκείνην. Ἡ δυστυχὴς νεάνις μεθ' ἡδονῆς ἀνέπνεε τὴν ζωογόνον εὐωδίαν τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον περιστοίχιζε τὴν οἰκίαν· αἴφνης ἤκουσε βαρέα βήματα προσεγγίζοντα.

Ὁ φιλοξενῶν αὐτὴν ἤρχετο, ἔχων τὸ πυροβόλον ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὴν δὲ ἀσκοπήραν γέμουσαν.

— Ἄ, ἄ, κόρη μου, ἐξήλθες; εἶπε, μοὶ φαίνεται....

— Ἡ ἡμέρα ἦτο τόσοσ ὠραία, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατήσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐξέλθω, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος ἡ Βέττη.

— Πολὺ καλὰ, τέκνον μου, ἀλλὰ νομίζω φρονιμώτερον νὰ μεταβῆς εἰς τὸ δωμάτιόν σου, διότι ὁ ἥλιος εἶναι λίαν θερμός· δὲν πρέπει νὰ μείνης οὕτως ἐκτεθειμένη εἰς τὰς ἀκτῖνάς του. Εἶσαι τόσοσ ἀδύνατος εἰσέτι!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγερθεῖσα ἠκολούθησεν αὐτόν. Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν οἶκον, τῇ προσέφερε κάθισμα πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἦτο ἠνευγμένον, καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ.

— Τώρα, εἶπε, δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἐνθ' θὰ μαδῶ τὸ κυνήγιόν μου· πρῶτον ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω, μικρά μου, τὸ ὄνομά σου.

— Καλοῦμαι Βέττη, ἀπήντησεν ἡ νεάνις.

— Ποῖον εἶναι τὸ οἰκογενειακόν σου ὄνομα;

— Μὲ καλοῦσιν ἐνίοτε Ἄστιγξ· ἀλλὰ γνωρίζω ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου· εἶμαι ὄρφανή, κατῆκουν μετὰ τῆς θείας μου.

— Ποῦ ἐγεννήθης;

— Ἡ νῆσος Κιλλίκη εἶναι ἡ γενέθλιός μου.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον ἐκπλαγείς· ἂν ἐγνωρίζον τοῦτο, δὲν ἤθελον σὲ ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα. Μήπως ἀνήκεις εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Μὰκ Γρεγῶρ;

— Ὅχι, κύριε· κατῆκουν μετὰ τῆς κυρᾶς Κροσθῦ, τῆς χήρας, ἣτις ὁμοίως κατοικεῖ εἰς τὴν νῆσον.

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μὲ ὕφος περίλυπον. Ἄλλὰ τί ἐξήτεις, τέκνον μου ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν θυελλώδη ἐκείνην νύκτα, ποῖος σ' ἔφερον εἰς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν σὲ εὔρον;

— Κύριε, συγγνώμην· πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναμαι ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας ταύτας χωρὶς νὰ σὰς διηγηθῶ πολλὰ θλιβερὰ γεγονότα... δὲν εἶμαι ἡ μόνη κυρία τοῦ μυστικοῦ καὶ ἐπομένως δὲν ἔχω τὴν ἀδειαν νὰ τὸ φανερώσω.

— Ὅπως θέλῃς, τέκνον μου· ἂν ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ σοὶ ἦναι λυπηρὰ, τίποτε πλέον μὴ ἀναφέρῃς· τώρα ἐπιθυμοῦμε βεβαίως νὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τοὺς φιλότατους σου.

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ Βέττη μετ' ἀκου-

Οὐδὲν παρημελήθη ὅπως γίνωσιν οὗτοι μετὰ λαμπρότητος, διότι ἐκάτερος τῶν μελλονύμφων εἶχε μεγάλην περιουσίαν· ὅλον τὸ ἄνθος τῆς ἀριστοκρατίας τῶν περιχώρων προσεκλήθη εἰς τὸν χορὸν, ὃν ἔμελλον νὰ δώσωσι τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων.

Ἡ καλοῦ ἀγαθος κυρία Σίδνεϋ, οὐσα κυρία τῆς ὑποδοχῆς — διότι ἐν τῷ πρεσβυτερίῳ ἔμελλον νὰ γείνωσιν οἱ γάμοι — εἶχεν ἀπείρους φροντίδας κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα· αἱ ράπτρια καὶ τὰ κοσμήματα ἐπλήρουν τὰ δωμάτιά της· εἶχε μάλιστα ἀναλάβει ν' ἀγοράσῃ τὰ πολύτιμα κοσμήματα καὶ τὰ τρίχαπτα τῆς Ἄννης, ἣ ὅποια ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὴν τοιαύτην πολυτέλειαν, — τὴν χαρὰν ὄλων σχεδὸν τῶν κυριῶν — θὰ ἐνυμφεύετο καὶ μὲ μόνῃν τὴν λευκὴν ἐσθῆτά της, ἂν ἡ παλαιὰ της φίλη δὲν ἀνθίστατο δι' ὄλης τῆς ἐπιρροῆς της.

Τέλος ἀνέτειλεν ἡ τόσον περιπόθητος ἡμέρα.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρὸς· οὐδὲν νέφος ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Οἱ προσκεκλημένοι ἤρχοντο, καὶ ἐντὸς ὀλίγου αἱ αἰθουσαι ἐπληρώθησαν φίλων τε καὶ γνωρίμων, αἵτινες ἔμελλον νὰ συνοδεύσωσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοὺς μελλονύμφους.

Ἔθετον ἤδη τὸ τελευταῖον ἄνθος ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ ἐκείνης, ἥτις μετὰ τινὰς στιγμὰς θὰ ὀνομάζετο Ἄννα Μεληρῆς.

Καὶ πόσον ἦτο ὠραία μὲ τὴν πλουσίαν ἐκείνην νυμφικὴν ἐσθῆτα! πόσον ὁ ἐκ τριχάπτου πέπλος καὶ τὸ ἐξ ἀδαμάντων περιδέραιον

ἠΰξανον τὸ ζωηρὸν αὐτῆς χρῶμα καὶ τὴν λάμψιν τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν!

Ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ θαυμάσῃ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Ἄννης ἐνδεδυμένης τὴν νυμφικὴν αὐτῆς ἐσθῆτα.

— ὦ, φιλάττη μου θύγατερ, ἐφώνησεν εἶσαι ἀληθῆς ἄγγελος! ἀλλὰ τάχυνον, ὁ κύριος Μεληρῆς, ὁ εὐτυχέστατος τῶν θνητῶν, σὲ περιμένει ἀνυπομόνως.

— Πρῶτον ἔμωσ, προσέθηκε μετὰ λύπης, ἔλθε νὰ σὲ ἀσπασθῶ τελευταίαν ἤδη φορὰν· διότι μοὶ φαίνεται ὅτι διὰ παντὸς θὰ σὲ στερηθῶ.....

— Φιλτάτη μοι κυρία Σίδνεϋ, ὑμεῖς τὴν ὀποίαν θεωρῶ ὡς δευτέραν μητέρα δὲν πρέπει νὰ φοβῆσθε τοιοῦτόν τι· ἐστὲ βεβαία, ὅτι πάντοτε τὴν δευτέραν θέσιν θὰ κατέχητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Καί..... ὁ γάμος οὗτος, Ἄννα μου, σὲ καθιστᾷ ἐντελῶς εὐτυχῆ;... ἔχεις ἀπερίοριστον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι σύζυγός σου;....

— ὦ ναι, ναι, καλὴ μου καὶ εὐγενῆς φίλη· ἐν μόνον φοβοῦμαι, ἡ εὐτυχία μου εἶναι τόσον μεγάλη, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἦναι διαρκῆς.

Ἐλαφρὰ βήματα διέκοψαν τὴν ἀνωτέρω συνομιλίαν.

— Εἶναι αἱ παράνυμφοί σου, Ἄννα, αἵτινες ἔρχονται νὰ σὲ ζητήσωσιν, εἶπεν ἡ κυρία Σίδνεϋ. Καὶ τώρα, τέκνον μου, εἶθε ὁ οὐρανὸς νὰ

κυϊαν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ ὄμου του ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἦτο τόσο καταβεβλημένη ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀφωμένου ἐκείνου φίλου.

Ὁ ἀγρονόμος ἐμάστιξε τοὺς ἵππους καὶ ἡ ἄμαξα ἤρχισε νὰ τρέχῃ.

Θὰ ἔφθανον ἄρά γε ἐγκαίρως;

Ὁ Μελρὴς παρεκάλει ἀδιακόπως τὸν χωρικὸν νὰ σπεύδῃ· ἐκεῖνος ὅμως οὐδεμίαν ἐδίει προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις του.

— Μένετε ἡσυχος ἔλεγε θὰ τὰ ἴδωμεν ἄλλα...

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Διὰ νὰ φανῇ ὁ καιρὸς βραχύτερος, προσεπάθησεν ὁ Οὐίλλιαμ νὰ συνάψῃ ὀμιλίαν μετὰ τῆς Βέττης.

Ἡ νεάνις ἀπήντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις βραδέως καὶ διὰ φωνῆς βαθμηδὸν ἐκλειπούσης. Τῷ διηγήθη ἐν τούτοις πῶς εὗρέθη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ Μάρλεϋ καὶ διὰ ποίους λόγους ἔμεινεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ.

— Ναι, Οὐίλλιαμ, ἐψιθύρισε καὶ ὅτε σὲ ἐνόμιζον ἔνοχον τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐγκλήματος, καὶ τότε ἀκόμη σὲ ἠγάπων· διὰ τοῦτο ἠθέλησα νὰ νομισθῶ ὑφ' ἑλων νεκρά, διὰ νὰ κατασταθῆς εὐτυχὴς μετὰ τῆς Ἄννης..... Τώρα ἀφοῦ θὰ γνωσθῇ ὅτι εἶναι ἀθώα, δύνασαι νὰ τὴν νομψευθῆς, διότι τὴν ἀγαπᾷς εἰσέτι· δὲν εἶναι οὐ-

τῶ Οὐίλλιαμ; ὦ ναι, τὴν ἀγαπᾷς..... καὶ ἐγὼ ἦτις εἶμαι τὸ μόνον ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν σας εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διότι μετ' ὀλίγον δὲν θὰ ὑπάρχω.

— Ὡ προσφιλῆς, ὦ γλυκεῖά μου Βέττη! ἀνέκραξεν ὁ νέος Ἄγγλος μετὰ συγκινήσεως· μὴ φοβῆσαι τίποτε· καὶ ἂν ἦσαν βάσιμοι αἱ ὑπόνοιαι σου, πάλιν θὰ ἐλησμόνουν τὴν Ἄνναν διὰ νὰ φροντίζω μόνον περὶ σοῦ. Θὰ φύγωμεν ἐκ τοῦ τόπου τούτου καὶ ἡ ζωὴ μου ἄπασα εἰς σὲ θὰ ἀνήκῃ.

— Περὶ τῆ θυσία, Οὐίλλιαμ..... δὲν βλέπεις ὅτι αἱ ἡμέραι μου εἶναι ὀλίγαι; τοῦτο μόνον ζητῶ παρὰ τοῦ Ὑψίστου νὰ σώσω τὴν Ἄνναν.δυστυχῆς Ἄννα! ἐκεῖνη ὑπέφερε περισσώτερον ἐμοῦ· ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία τῶν τῶσων βασάνων, τοῦ τόσο αἰσχυροῦ αὐτῆς.....

Καὶ ἐδόθη εἰς λυγμούς.

— Φιλτάτη μοι Βέττη, ἡσύχασον· ταιαύτη συγκίνησις σὲ βλάπτει! ἔπειτα μὴ λησμονῆς ὅτι σὺ θὰ τὴν σώσης.

Ἡ νεάνις ἐξηκολούθησε κλαίουσα, ἕως ὅτου καταβληθεῖσα σωματικῶς καὶ ἠθικῶς ἐκοιμήθη ὡς παιδίον, τὴν κεφαλήν ἔχουσα ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ συζύγου της.

Περὶ τὰς ὀκτὼ ὥρας ἐφθασαν εἰς τινὰ κωμόπολιν, ἐνθα ὁ χωρικὸς ἐστάθη λέγων ὅτι εἶχε νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τινος ἐμπόρου. Ἐπαγγελθὼν μετὰ τινος στιγμᾶς εἶπεν ὅτι ἀπροσδόκητον συμβάν τὸν ἠμπόδιζε νὰ προχωρήσῃ δι' ἑπερ ἔλυπεῖτο μεγάλως.